

Allen Langham

Îmblânzirea
unei inimi rebele

UN MESAJ DE SPERANȚĂ

Traducere de Ofelia Antal

'Copyright © Allen Langham

Original edition published in English under the title *Taming of A Villain* by Lion Hudson IP Ltd, Oxford, England' followed by 'This edition copyright © 2019 Lion Hudson IP Ltd'.

Copyright © 2018 Kristen Clark and Bethany Baird

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Taming of A Villain*, la Lion Hudson IP Ltd, Oxford, Marea Britanie.

© 2019 Lion Hudson IP Ltd

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Îmblânzirea unei inimi rebele: un mesaj de speranță

de Allen Langham

Copyright © 2020 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 761; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LANGHAM, ALLEN

Îmblânzirea unei inimi rebele: un mesaj de speranță /
Allen Langham ; trad. de Ofelia Antal. - Oradea : Casa Cărții,
2020

ISBN 978-606-732-171-5

I. Antal, Ofelia (trad.)

821.111

Traducerea: Ofelia Antal

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
Capitolul 1: Nunta roz	9
Capitolul 2: Bățul lui Allen	12
Capitolul 3: Puternica lovitură	18
Capitolul 4: Beat turtă	22
Capitolul 5: Posesia mingii	26
Capitolul 6: O bombă cu ceas	32
Capitolul 7: Iadul heroinei	40
Capitolul 8: Răpit și aproape omorât!	52
Capitolul 9: Pribeag prin Londra	56
Capitolul 10: Durerea închisorii	67
Capitolul 11: Legătura cu „mafia!”	76
Capitolul 12: Pe fugă	87
Capitolul 13: Asistând la nașterea copilului meu	93
Capitolul 14: Groază pură	101
Capitolul 15: Întâlnirea divină	112
Capitolul 16: În sfârșit liber!	122
Capitolul 17: Un nou mod de a trăi	128
Capitolul 18: O lume nouă	139
Capitolul 19: Bănuții văduvei	145
Capitolul 20: În roz	149
Capitolul 21: Mândria vine înaintea căderii	158
Capitolul 22: Retrăindu-mi tinerețea	163
Capitolul 23: Viața neveșnică	169
Capitolul 24: Și ne izbăvește de cel rău	174

Capitolul 25: Mărețul har	182
Capitolul 26: Binele, răul și urâtul.....	189
Capitolul 27: O chestiune de familie.....	194
Capitolul 28: S-a isprăvit...?.....	200
Epilog.....	211

Cuvânt-înainte

Felul de a povesti este cheia succesului. Îl cunosc pe Allen Langham. M-am închinat împreună cu el, am frânt pâinea, am avut părtășie, am corespondat cu el, i-am întâlnit pe prietenii lui și pe oamenii care cred în el. Am fost onorat s-o întâlnesc pe frumoasa lui fiică și să-l văd cum se luminează de mândrie când mi-a făcut cunoștință cu ea și cu una dintre prietenele ei pe care o adusese la o adunare de evanghelizare în Enfield, Anglia. Povestea lui este una de speranță pentru lumea disfuncțională și dependentă de vicii în care trăim. Aceasta este o poveste despre neobosita căutare și iubirea nebună pe care o simte Dumnezeu pentru cei deznădăjduiți. Este povestea unui caz de crimă neelucidată, dar care a fost rezolvat, a cuiva pe care toată lumea l-a considerat atât de înglodat în păcat, încât nu mai exista vreo șansă de îndreptare. Povestea lui Allen este motivul pentru care trebuie să le dăm mereu șanse oamenilor, căci Dumnezeu poate ridica omul din împărăția păcatului și a urmărilor lui și să-l folosească spre slava Sa. Oamenii răniți rănesc la rândul lor, iar aceasta este povestea lui Allen. A fost un om care a suferit atât de mult la viața lui, că i se spunea „Bătăușul”*, și a devenit un fiu preaiubit al lui Dumnezeu.

Cleddie Keith

Pastorul Cleddie Keith și soția sa Gaynell slujesc în calitate de pastori la Heritage Fellowship din Florența, Kentucky.

* Joc de cuvinte Langham – numele autorului și Bangham – bătăușul (n.tr.).

Nunta roz

Petrecerea era în toi, cu muzică și dans, iar mirele afișa un zâmbet larg când îmi strânse mâna.

— Ooo, exclamă el, sunteți o adevărată sursă de inspirație!

În sinea mea mi-am zis, *serios?*

Îl vedeam pentru prima dată în viață. Fusesem invitat de mireasă, care era membră a clubului de sănătate și fitness PinkLadies [DoamneleRoz], la conducerea căruia m-am aflat între noiembrie 2014 și noiembrie 2018. Nu-mi trecuse prin cap să mă interesez cu cine se căsătorea. Acum aflasem. Mirele invitase o mulțime de prieteni de la serviciu, așa cum faceți și voi.

Erau cu toții polițiști. Un reprezentant oficial al legii și ordinii îmi spunea mie, Allen Langham – fost infractor, hoț, gangster, recuperator de datorii, dependent de droguri – că eram o sursă de inspirație. Eu, care în trecut aveam pe dosarul de la poliție eticheta: „De abordat cu prudență”. Mi-am pus întrebarea dacă știa cu cine vorbea. Sigur că știa; tocmai de aceea mi se adresase astfel.

A fost o vreme când niciun ofițer de poliție nu ar fi visat să-mi strângă mâna, indiferent că era în timpul serviciului sau în timpul liber. Fusesem în camere pline de polițiști... dar numai după ce îi obligasem la o urmărire spectaculoasă, care de obicei se termina cu violență și răni, distribuite imparțial în ambele tabere.

Îmblânzirea unei inimi rebele

Dacă femeile erau obiectul dorințelor trupești, polițiștii erau obiectul autorității, iar eu mă setam direct pe modulul „atac”.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții de adult având probleme cu poliția, sau fiind cât pe ce să am probleme cu ea, sau fugind de poliție... când nu eram în închisoare. Eram un om violent și nu-mi trebuia decât un pahar de alcool, ca să devin și mai violent. Nu aveam absolut niciun motiv să-i iubesc pe polițiști, nici ei pe mine.

Însă Allen Langham care strânsese mâna bărbatului respectiv fusese de curând desemnat drept „persoana cu cel mai puternic impact” în Comunitatea Doncaster și la premiера Asociației de Voluntari. Am câștigat și un premiu de grup pentru cel mai bun proiect comunitar.

Dar cum de s-a întâmplat sau, mai bine zis, cum de a putut să se întâmple așa ceva? Foarte simplu: Isus Cristos a luat un om traumatizat și rănit și l-a transformat în mod miraculos. Rămân uluit că oamenii legii ar putea să mă vadă ca pe o sursă de inspirație, însă nu eu sunt cel ce inspiră... ci ceea ce se află înăuntrul meu, or asta vine în mod nemijlocit de la Dumnezeu.

Mediul social în care trăiesc e plin de oameni care n-ar fi vrut să aibă de-a face cu mine în trecut. Un alt polițist mi-a trimis un mesaj în urmă cu câteva luni: „Bună, Allen, probabil că nu-ți mai amintești de mine, m-ai atacat în centrul orașului. Vreau doar să-ți comunic admirația mea pentru felul în care ți-ai schimbat viața. Nu-ți port pică. Orice s-a întâmplat între noi e de domeniul trecutului.”

Și intenționăm să ne vedem la o cafea.

La finalul lui 2018 m-a contactat o altă membră a clubului PinkLadies: „Bună, Allen, vreau să-ți mulțumesc din suflet. Nu pot exprima în cuvinte cât de mult ne-a ajutat boxul anul acesta. În curând vom comemora un an de la decesul tatălui nostru, iar tu și boxul ne-ați ajutat să depășim situația. Cu lovituri de pumni, am trecut peste durere; atât fizic, cât și mental, boxul ne-a ajutat pe toți și ne-a pregătit în vederea nunții!”

Desigur, nu toată lumea are parte de evenimente fericite. Altă dată m-am întâlnit întâmplător cu o doamnă pe nume Mary. Veți citi despre ea mai încolo... a fost lovită cu un scaun în timp ce distruseam un bar. A fost victimă colaterală, nu intenționasem să o lovesc pe ea. La început, am vrut să merg direct în sală, însă când am ajuns la ușă, am auzit o voce interioară care mă îndemna: „Mergi și salut-o!”. Prin urmare am făcut un ocol și m-am dus s-o întreb de sănătate.

— Păi, sunt bine în mare parte, a răspuns ea, ținând cont de cât rău mi-ai făcut.

Aș fi putut spune: „A... dar a trecut multă vreme de-atunci”. Ei bine, pentru ea nu. Însă Biblia spune că sunt o făptură nouă (2 Corinteni 5:17). Omul vechi a murit. Nu pot schimba ce s-a întâmplat, dar știu că Dumnezeu a iertat trecutul; nu pot decât să mă rog pentru oameni ca Mary, pentru ca adevărul să ajungă să însemne pentru ei ceea ce înseamnă pentru mine.

De multe ori m-am întâlnit întâmplător cu oameni din trecutul meu. Majoritatea au fost blânzi cu mine, cu toate că mulți încă se întrebă: „*Nu cumva e vreo escrocherie? Ceva care să-l scape de închisoare?*” Cred că am demonstrat că m-am schimbat radical. Când atingerea Domnului e peste noi, acest lucru se vede. Pentru oricine care știe cum eram odinioară, felul în care mă comport acum e cea mai bună dovadă.

Am primit un mesaj pe Instagram de la un tip care în trecut vindea droguri pentru mine. Îl bătușem măr pentru că îl prinsesem cu femeia cu care mă vedeam. Mi-a scris: „Frate, dar tu chiar te-ai schimbat. Știi, la început am râs de îmbrobodeala cu religia, că doar știi că în mediul nostru e o poveste de adormit copiii. Dar după ce am văzut ce ai făcut la PinkLadies, acte de caritate, și acum chestia asta, mă înclin cu respect, binecuvântate fie lucrările mari.”

Cum de am ajuns să-mi predau viața lui Isus e de domeniul miracolului, însă vă povestesc despre asta mai târziu.

Capitolul 2

Bățul lui Allen

Era cât pe ce să mor la naștere. Am venit pe lume în ianuarie 1978, într-una dintre cele mai geroase ierni înregistrate în statistici, când stratul de zăpadă atingea zece metri. Prietenii glu-meau pe tema asta, că vremea geroasă trebuia probabil să mă răcorească, știind ce temperament vulcanic urma să dezvolt. Primele câteva săptămâni le-am petrecut în incubator, când am făcut și icter. Viața îmi era amenințată, iar diagnosticul a fost rezervat o vreme. Însă am prins puteri, și după aceea am locuit într-un cartier rudimentar, proprietate a primăriei, în Copley Crescent, Scawsby, Doncaster, împreună cu mama, tatăl și sora mea Catherine. Părinții mei nu erau căsătoriți, fapt care a generat multă hărțuială și bătaie de joc, întrucât concubinajul nu era la ordinea zilei, așa cum este astăzi.

Nu prea am amintiri cu tatăl meu, căci aveam doar optsprezece luni când a plecat de acasă. Literalmente a călcat peste mine și s-a dus cu bagaje cu tot, după cum mi s-a povestit. Brusc și fără să se uite înapoi. Crescând, am început să nutresc resentimente, mânie și ură față de el. În consecință, cumnatul meu, Pat, căsătorit cu sora mea mai mare, Rosemary, a devenit figura paternă și modelul de urmat, iar eu practic am avut trei mame, căci și Catherine a intrat în acest rol. Astfel, am devenit micuțul răsfățat,

Bățul lui Allen

adeseori sufocat de atâta iubire. Însă această situație era derutantă, căci era amestecată cu multă violență.

Mi se spunea în general că trebuia „să mă călesc pentru a da piept cu viața”, iar asta se făcea cu „bățul lui Allen”, mînut cu generozitate de mama, care după ce mă altoia, mă sufoca în următorul minut cu dovezi de afecțiune. În consecință, mi-am format o opinie defectuoasă, cu accente contradictorii despre ce însemna iubirea, în timp ce deveneam hiperactiv și greu de stăpînit. Când „bățul lui Allen” nu era disponibil, mai existau și alte arme mortale la îndemână, inclusiv un pantof cu toc cui sau șipca de la storul unei ferestre. Odată, acesta era cât pe ce să-mi lovească spatele, ca pedeapsă pentru că tăiasem o saltea cu briceagul (eram traumatizat fiindcă Lassie, cățelușa mea, o corcitură Collie, a trebuit să fie eutanasiată, iar aceasta a fost reacția mea), dar din fericire nu m-a nimerit, ci a trecut cu brio prin ușa din pal subțire. Altă dată am fost dus la spital după ce căzusem în foc în urma unei încăierări cu mama. Însă, după cum aveam să înțeleg mult mai târziu, violența pe care o experimentam din partea ei era efectul unei vieți pline de frustrări și greutăți, iar comportamentul meu șocant nu o ajuta deloc.

Mama era stânjenită pentru că trecuse de patruzeci de ani când m-a născut – toată lumea credea că mi-e bunică. De fapt, mereu ținuse cont de gura lumii, care o criticase aspru înainte de a apărea eu. Primul ei soț murise într-un accident: căzuse din camion pe când era staționat cu armata în Germania. S-a recăsătorit, de data aceasta cu un pictor scoțian, care, de-a lungul celor douăzeci de ani de căsnicie a bătut-o cu cruzime atunci când nu era în închisoare. Era prieten de pahar cu tatăl meu, care a început apoi o relație cu mama și s-a mutat la noi. Apoi am venit eu pe lume, iar el și-a făcut bagajele, și dus a fost. Copil fiind, familia mea era alcătuită din mama și două surori, și mă flatam spunând că eram „bărbatul casei”.

În fragedă pruncie aproape că era să fiu omorât când am fost călcat de mașină la doar doi anișori. Reușisem să mă strecor pe o

Îmblânzirea unei inimi rebele

portiță lăturalnică și să ies la șosea, când am fost accidentat chiar în fața casei noastre și rănit la cap. Mai târziu, unii m-au întrebat dacă accidentul n-a avut cumva legătură cu nebuniile pe care le-am făcut. Nu știu, însă tragedia a fost că șoferul care m-a lovit a murit și el în accident de mașină.

Mama s-a străduit cât a putut să nu ducem lipsă de nimic; a vrut să-mi dea tot ce aveam nevoie și-mi aduc aminte că în copilărie eram convins că voi obține tot ce voiam în viață. A fost o femeie integră, cu principii, foarte preocupată să nu facă datoriile. Asculta Glen Miller și Elvis, dar mereu se gândea la altceva legându-se în scaunul balansoar. Suferea de o depresie severă și mânca foarte mult pentru a compensa. Totul se învățea în jurul ei. Mereu vedeam gălăgie și țigări – ai mei fumau ca turcii. Însă mare parte din copilărie semăna cu acele odăi pline de fum de țigară – amintirile îmi sunt încețoșate, șterse în mod subconștient din memorie, inclusiv mare parte din violență.

Știu că am fost molestată de o prietenă de familie, o negresă care îmi făcea baie când aveam vreo opt-zece ani. Avea obiceiul să mă mângâie și mă obliga s-o ating. Din nefericire, aceasta m-a făcut să prind pică pe negri, și chiar ca adult nu mi-am făcut nicio prietenă negresă. M-a făcut rasist, însă toată această situație avea să se schimbe radical. O să vă povestesc mai târziu. Peste drum locuia un băiat cu câțiva ani mai mare ca mine, a cărui mamă ne pune să jucăm poker pe dezbrăcate. Apoi rămâneam să dorm acolo peste noapte, iar el începea să mă atingă. Au mai existat și abuzuri din partea altcuiva, însă nu-mi amintesc alte detalii decât că era vorba de un bărbat cu pălărie de fetru. Chiar și la terapia prin hipnoză nu mi-am putut aminti decât că urcam scările cu acest om, uitând orice se întâmpla după ce ajungeam în dormitor. Știu doar că avea loc un soi de abuz.

În copilărie mergeam la biserică duminică, foarte dichisit, la costum. Mergeam neînsoțit, ba chiar am devenit membru al corului și am fost confirmat. Fără tată și abuzat acasă, eram înspăimântat și mă simțeam diferit. Însă acolo aveam pace în inimă

și mă simțeam în siguranță. Petreceam multă vreme cu familiile altora, iar la școală mă țineam scai de profesori, nepierzând nicio ocazie să-i însoțesc peste tot.

Pur și simplu nu voiam să ajung acasă. Privind fotografiile de-ale mele din clasele primare, aveam o mină de băiețel pierdut, cu fețișoara tristă. Însă îmi plăcea fotbalul – de fapt orice era legat de sport – și pescuitul. Mingea era nelipsită oriunde mă duceam. Eram stângaci, dar pentru că Pat mă învățase cum să folosesc piciorul drept m-am obișnuit să joc cu ambele. În ce privește pescuitul, mai întâi mă îndreptam spre școală, după care fugeam înapoi și așteptam până ce pleca mama. Cum o vedeam plecată, scoteam cheia din cutia poștală, îmi luam echipamentul de pescuit și mă îndreptam spre Cusworth Hall, nu departe de noi, să pescuiesc în lacul de la poalele dealului.

Cartierul era locuit de „clasa muncitoare”, dar se împărțea de fapt în două tabere: familii unde bărbații lucrau în minele de cărbuni din apropiere și multe familii în care „stâlpul casei” era șomer. De fapt, la școală se formau două cozi separate la prânz, care reflectau această structură socială, copiii din familiile de șomeri fiind automat stigmatizați pentru că părinții lor primeau ajutor de la stat, ceea ce însemna că nu-și plătesc masa.

Însă nu eram în siguranță pe stradă dacă nu eram însoțit. Eram cel mai mic dintre copiii de pe stradă, și pentru că nu aveam un tată care să mă protejeze, și pentru că părinții mei nu fuseseră căsătoriți, copiii mai mari mă băteau și mă făceau bastard. Eram micuțul fără apărare, pe care toți bătaușii cartierului îl lua de guler și pur și simplu eram tot timpul bătut mă. Mereu mă întorceam s-o mai încasez o dată, fiindcă voiam să fiu acceptat. Ba chiar am fost bătut de o adolescentă. Recunosc, era mai mare cu câțiva ani ca mine. Mă aștepta pândind de după tufișuri și sărea pe mine. Era extrem de umilitor.

Cățelușa mea, Lassie, mă urma absolut pretutindeni, și ne plimbam kilometri întregi. În pădure îmi găseam liniștea, unde și eu, și câinele evadam în lumea imaginară a lui *Huckleberry Finn*,

Îmblânzirea unei inimi rebele

personajul lui Mark Twain. Am copiat comportamentul lui Huck și mi-am scurta pantalonii, fapt care a înfuriat-o rău pe mama. Era firesc să fac așa, căci de obicei erau pantalonii rămași mici ai unor băieți mult mai înalți decât mine, or eu aveam picioare scurte. Însă eram bătut și de băieții de vârsta mea, care mă așteptau pe alei pustii sau în spatele tufișurilor și se năpusteau asupra mea cu pumnii.

Un alt personaj pe care îl imitam era cel al unui sergent major din armată, îmbrăcat cu uniformă de camuflaj, urlând comenzi potrivite cu rolul meu, în timp ce încercam să-mi ascund durerea lăuntrică. Nu voiam nimic altceva decât să mă placă toți copiii de pe stradă. Eram permanent implicat în încăierări, din care ieșeam, invariabil, chelfănit bine. Așa că am început să-i pocnesc și eu pe cei mai mici decât mine, dând mai departe ceea ce primeam.

Am intrat în gruparea Cercetașilor, mai întâi la Lupișori, apoi la Exploratori*, iar acesta a devenit felul meu de a evada. Mi-a plăcut tare mult acea perioadă când mergeam în campusuri, în tururi de orientare, de recunoaștere, jucând fotbal în echipă de cinci... și petrecând timp cu oameni care doreau să-mi dea un sfat părintesc. Îi simțeam pe Cercetași aproape ca pe o familie, dar în cele din urmă am cedat atracției pe care o simțeam pentru pescuit, ce creștea din ce în ce mai mult, direct proporțional cu lipsa de disciplină. Partea tristă este faptul că multe dintre modelele de urmat de parte bărbătească erau din rândurile Cercetașilor. „Am plecat să pescuiesc” a devenit mesajul obișnuit pe care-l strigam mamei în timp ce-o zbugheam pe ușă.

Cusworth Hall, locul unde mergeam de obicei să pescuiesc, se afla la o scurtă distanță de mers pe jos. Era într-un parc natural, pe culmea dealului și a fost dintotdeauna locul meu secret. Orice decizie majoră din viața mea, dinaintea și după momentul pocăinței mele, acolo am luat-o. Acolo pe pajiște am ținut servicii

* Ramuri de vârstă ale organizației (n.tr.).

divine și acela este locul unde am fondat PinkLadies. În copilărie mergeam acolo să mă joc cu prietenii – ne spuneam „Cei cinci magnifici” – și să mă bat cu copiii din cartierul Balby, din cealaltă parte a localității Hall.

Uneori stăteam pe culmea dealului admirând splendida panoramă a localității Doncaster și cugetam în sinea mea: *Într-o bună zi vei fi proprietatea mea*, de parcă aș fi fost vreun soi de gangster. Desigur, exact acesta a fost principalul motiv pentru care localitatea Hall a fost construită acolo... locuitorii din Hall dețineau localitatea Doncaster. În prezent pot să stau pe culmea dealului, admirând priveliștea și să am pace.

Însă la vremea respectivă nu a fost prea multă pace, și urma să fie și mai rău.